

וּכְדִין אֲתָנָא אוֹדְעָא לִיהּ. וְאִיהוּ אַחֲזִי עוֹבְדָא
 לְמִשְׁרֵי עֲלוּי הַהוּא רוּחָא. וּמֵאֵי אַחֲזִי. הוּא
 הָוֵה יָדַע דְּחֻמְרֵי שְׁטָאן וְשָׂרְאן בְּקַדְמִיתָא
 דְּלִילְיָא, כְּדִין אַחֲזִי עוֹבְדָא, וְקָאִים לְאַתְנִיָּה
 בְּאַתְרַּ מְתַתְקָן, וְעֵבִיד עוֹבְדוּי וְסִדְר מְלוּי. וּכְדִין
 הָוֵה אֲתִי מָאן דְּאֲתִי, וְאוֹדַע לִיהּ עַל יָדָא
 דְּהֵהִיא אֲתוּן.

בִּיּוֹן דְּלִילְיָא חַד אָמַר לִיהּ לֹא תִלְךְ עִמָּהֶם,
 מָאֵי טַעְמָא תְּב תְּנַיִנּוֹת לְהֵאֵי. אֶלָּא אֵינּוֹן
 בְּרִשׁוּתָא דְּלַעֲיִלָּא קַיִימִי, וְהָא תְּנַיִנּוֹן, בְּדַרְךְ
 שְׂאָדָם רוּצָה לְלַכְתָּ בְּה מוֹלִיכִין וְכוּ'.
 בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, לֹא תִלְךְ עִמָּהֶם. כִּיּוֹן דְּחֻמְא
 קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּרַעוּתָא הוּא לְמִיָּהָ. אָמַר
 לִיהּ קוּם לֵךְ אֲתָם וְאֵךְ אֵת הַדְּבָר וְגו'. מַה
 עֵבֵד בְּלַעַם כָּל הַהוּא לִילְיָא הָוֵה מְהַרְהֵר וְאָמַר
 וּמַה אָן הוּא יִקְרָא דִּילִי, אֵי בְּקַטְוֵרָא אֲחֵרָא
 אֲתַקְטְרָנָא. אֲשַׁגַּח כָּל הַהוּא לִילְיָא בְּחַרְשׁוּי,
 וְלֹא אֲשַׁכַּח סְטָרָא, דִּיְהֵא הוּא בְּרִשׁוּתִיָּה, אֶלָּא
 מְסֻטְרָא דְּאַתְנִיָּה.

וְהֵינּוּ דְּאָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּאַלִּין
 כְּתָרִין תְּתַאֲוִן אֵית יְמִינָא וְאֵית שְׂמַאלָא.
 מְסֻטְרָא דִּימִינָא חֻמְרֵי, כְּמַה דְּאוּקִימָנָא.
 וּמְסֻטְרָא דְּשְׂמַאלִי אַתְנִי. וְתַאנָּא, עֲשֵׂרָה אֵינּוֹן
 לִימִינָא, וְעֲשֵׂרָה לְשְׂמַאלָא. וְדָא הוּא דְּאָמַר
 רַבִּי יוֹסִי, יוֹסֵף כַּד אֲתַפְרֵשׁ מֵאַבּוּי, יָדַע
 בְּחֻכְמָתָא דְּלַעֲיִלָּא, בְּרָזָא דְּכְתָרִין קְדִישִׁין
 עֲלָאִין. כִּיּוֹן דְּהָוֵה בְּמַצְרַיִם, אוֹלִיף בְּהֵהִיא
 חֻכְמָתָא דְּלַהוֹן, בְּאֵינּוֹן כְּתָרִין תְּתַאֲוִן, הֵיף
 אֲחִידָן אֵינּוֹן דִּימִינָא, וְאֵינּוֹן דְּשְׂמַאלָא. עֲשֵׂרָה
 דִּימִינָא וְעֲשֵׂרָה דְּשְׂמַאלָא חֻמְרֵי וְאַתְנִי. וּבְגִין
 כְּן רָמַז לְאַבּוּי מְמַה דְּאוֹלִיף תְּמָן, דְּכְתִיב (בְּרַאשִׁית
 מֵה) וּלְאַבּוּי שְׁלַח כְּזֹאת עֲשֵׂרָה חֻמּוּרִים וְגו'.

וְאָמַר דְּבָרִים, וְאָז הָאֲתוּן הֵיָתָה
 מוֹדִיעָה לוֹ, וְהוּא מְרָאָה מַעֲשֵׂה
 לְהַשְׁרוּת עֲלוּי אוֹתָהּ רוּחַ. וּמַה
 הָרָאָה? הוּא הֵיָה יוֹדַע שְׁחֻמּוּרִים
 מְשׁוּטְטִים וְשׁוּרִים בְּתַחֲלַת
 הַלִּילָה, וְאָז הָרָאָה מַעֲשֵׂה
 וְהַעֲמִיד אֵת אֲתוּנּוֹ בְּמַקּוּם מְתַקָן,
 וְעֲשֵׂה מַעֲשֵׂהוּ וְסִדְר דְּבְרֵיו. וְאָז
 הֵיָה בָּא מִי שְׂבָא, וְהוֹדִיעַ לוֹ עַל
 יָדֵי אוֹתָהּ הָאֲתוּן.

כִּיּוֹן שְׁלִילָה אָחַד אָמַר לוֹ לֹא תִלְךְ
 עִמָּהֶם, מַדּוּעַ שָׁב פַּעַם שְׁנִית
 לְזֵה? אֶלָּא הֵם בְּרִשׁוּת עֲלִיוֹנָה
 עוֹמְדִים, וְהֵרִי שְׁנִינּוֹ, בְּדַרְךְ
 שְׂאָדָם רוּצָה לְלַכְתָּ, בְּה מוֹלִיכִין
 וְכוּ'. בְּהַתְחִלָּה כְּתוּב לֹא תִלְךְ
 עִמָּהֶם. כִּיּוֹן שְׂרָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף
 הוּא שְׂרָצוֹנוֹ לְלַכְתָּ, אָמַר לוֹ, קוּם
 לֵךְ אֲתָם וְאֵךְ אֵת הַדְּבָר וְגו'. מַה
 עֲשֵׂה בְּלַעַם כָּל אוֹתוֹ הַלִּילָה?
 הֵיָה מְהַרְהֵר וְאָמַר: וְאֵיפֹה הוּא
 הַכְּבוֹד שְׁלִי? הֵאֵם בְּקִשְׁר אַחַר
 הַתְּקַשְׁרָתִי? הַשְּׁגִיחַ כָּל אוֹתוֹ
 הַלִּילָה בְּכַשְׁפֵּיו וְלֹא מְצָא צַד
 שְׂיָהִיָּה הוּא בְּרִשׁוּתוֹ, אֶלָּא מְצַד
 אֲתוּנּוֹ.

וְהֵינּוּ מַה שְׂאָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה, בְּכְתָרִים תְּתַחַתּוּנִים
 הִלְלוּ יֵשׁ יְמִין וְיֵשׁ שְׂמַאל. מְצַד
 יְמִין חֻמּוּרִים, כְּפִי שְׂבָאֲרָנוּ, וּמְצַד
 שְׂמַאל אֲתוּנּוֹת. וְשְׁנִינּוֹ, עֲשֵׂרָה
 הֵם לִימִין, וְעֲשֵׂרָה לְשְׂמַאל. וְזֵהוּ
 שְׂאָמַר רַבִּי יוֹסִי, יוֹסֵף כְּשֶׁנִּפְרַד
 מֵאַבּוּי יָדַע בְּחֻכְמָה הַעֲלִיוֹנָה
 בְּסוּד כְּתָרִים קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים.
 כִּיּוֹן שְׁהֵיָה בְּמַצְרַיִם, לְמַד בְּאוֹתָהּ
 חֻכְמָה שְׁלֵהֶם בְּאוֹתָם כְּתָרִים
 תְּתַחַתּוּנִים, אֵיף אַחֲוִיזִים אֵלָּה שֶׁל
 יְמִין וְאֵלָּה שֶׁל שְׂמַאל. עֲשֵׂרָה שֶׁל
 יְמִין וְעֲשֵׂרָה שֶׁל שְׂמַאל חֻמּוּרִים
 וְאַתּוּנּוֹת. וּמִשּׁוּם זֶה רָמַז לְאַבּוּי
 מִמַּה שְׁלֵמַד שֵׁם, שְׂכַתּוּב (שֵׁם מֵה)
 וּלְאַבּוּי שְׁלַח כְּזֹאת עֲשֵׂרָה
 חֻמּוּרִים וְגו'.

אמר רבי יוסי, אינון דימינא כליילן פלהו
בחד, דאקרי חמו"ר. והאי הוא ההוא
חמור, דכתיב, (דברים כב) לא תחרוש בשור
ובחמו"ר יחדיו. והאי הוא חמור, דזמין
מלפא משיחא למשלט עליה, כמה
דאוקימנא. ואינון דשמאלא, פליילן פלהו
בחד דאקרי אתון, דהא מסטרהא נפיק עירה,
קטרוגא דדרדקי, כמה דאוקימנא. והיינו
דכתיב, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר
בן אתנות, אתנת חסר, עשרה דכלילן פחד.

ודא הוא דאמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (בראשית
ט) אסרי לגפן עירה. אסרי לגפן, זמין
קדשא בריה הוא לקשרא בגיניהון דישראל
דאקרון גפן. עירה. דאיהו קטיגורא דילהון,
ובגין דאקרון שורק, דכתיב, (ירמיה ב) ואנכי
נטעתיך שורק. בני אתנו, ההוא דנפיק מסטרא
דהאי אתון.

והני י' מימינא, וי' משמאלא, ואתכלילן בהני
תרי, כלא אינון משתכחי בקס"ם. ואית
עשרה אחרנין דימינא ועשרה דשמאלא,
דמשתכחי בנח"ש. ועל דא פתיב, פי לא נחש
ביעקב ולא קסם בישראל. מאי טעמא, בגין
פי יי אלהיו עמו. מסטרא דנח"ש, נפק שו"ר,
מסטרא דקס"ם, נפק חמו"ר. ודא הוא שור
וחמור, ועל דא בלעם, כיון דידע דאתקשר
ברשותא אחרא, ואמר ליה אף את הדבר וגו',
אבאיש ליה, ואמר, ומה אן היא יקרא דילי.
מיד אסתפל בחרשוי, ולא אשפח דיהא
ברשותיה, אלא האי אתון.

מיד (במדבר כ"ב) ויקם בלעם בבקר ויחבוש את
אתונו למעבד רעותיה בה, ורעותא
דבלק. ועל דא ויחר אף אלהים פי הולף הוא.
הוא דייקא, דאפיק גרמיה מרשותיה, ממה

אמר רבי יוסי, אלו של זמין
פלולים כלם באחד שנקרא
חמו"ר. וזהו אותו חמור שכתוב
(דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמו"ר
יחדיו. וזהו חמור שעתידי מלך
המשיח לשלט עליו, כמו
שבארנו. ואותם של שמאל
פלולים כלם באחד שנקרא אתון,
שהרי מצדה נקרא עירה, מקטרג
התינוקות, כמו שבארנו. והיינו
שכתוב (זכריה ט) עני ורכב על חמור
ועל עיר בן אתנות. אתנת חסר.
עשרה שפלולים באחד.

וזהו שאמר רבי שמעון, מהו
שאמר (בראשית מט) אסרי לגפן
עירה? אסרי לגפן, עתיד הקדוש
ברוך הוא לקשר משום שישראל
נקראו גפן. עירה, שהוא קטגור
שלקם, ומשום שנקראים שורק,
שכתוב (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך
שורק. בני אתנו, אותו שיוצא
מצד האתון הזה.

ואלו עשרה מימין ועשרה
משמאל, ונכללים בשנים האלה,
כלם נמצאים בקס"ם. ויש עשרה
אחרים של זמין ועשרה של
שמאל שנמצאים בנח"ש. ולכן
כתוב כי לא נחש ביעקב ולא
קסם בישראל. מה הטעם? בגלל
פי ה' אלהיו עמו. מצד הנח"ש
יצא שו"ר, מצד הקס"ם יצא
חמו"ר, וזהו שור וחמור. ועל זה
בלעם, כיון שידע שנקשר ברשות
אחרת, ואמר לו אף את הדבר
וגו' - הדיק לו, ואמר, ואיפה
כבודי? מיד הסתפל בכשפיו ולא
מצא שיהיה ברשותו, רק אתון
זו.

מיד - ויקם בלעם בבקר ויחבוש
את אתונו, לעשות את רצונו בה
ורצון בלק. ועל זה, ויחר אף
אלהים פי הולף הוא. הוא דוקא,
שהוציא עצמו מרשותו, ממה
שאמר לו ואף את הדבר וגו'. בא

דאָמַר ליה ואף את הדבֿר וגו'. תא חזי דהכי
 הוא, דהא בקדמיתא יִהב ליה רשותא, ואמר
 קום לך אתם, השתא דהוה אזיל, אמאי ויחר
 אף אלהים. אלא בגין דהולך הוא, הוא
 ברשותיה דיליה, לנפקא מההוא דאמר ליה
 ואף את הדבֿר.

אמר ליה קדשא בריהּ הוא, (דף ר"ז ע"ב) רשע,
 את מתקן ומזרז זיינך לנפקא מן רשותי,
 חייך אנת ואתנך ברשותי תהוון. מיד ויתיצב
 מלאך יי. מאי ויתיצב. אמר רבי אבא, נפק
 וקאים באומנותא אחרא, מאומנותא דיליה,
 דהאי מלאכא דרחמי הוה. והיינו דאמר רבי
 שמעון, חייביא מהפכי רחמי לדינא. לשטן
 לו, דהא לא אומנותא דיליה הוה.

אמר רבי אלעזר, לא שני מלאכא, ולא נפק
 מאומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי
 מלאכא מסטרא דרחמי, וקאים לקבליה,
 סתיר חכמתא דיליה, וקלקל רעותיה. הדא
 הוא דכתיב לשטן לו. לו הוה שטן, ואשתכח
 שטן, אבל לאחרא לא הוה שטן.

תאנא, אמר רבי שמעון, פמה חפים הוה
 בלעם בחרשוי, על כל בני עלמא,
 דהא בשעתא דאשגח, לאשפחא עיטא לנפקא
 מרשותיה דקודשא בריהּ הוא, מההיא מלה
 דכתיב, ואף את הדבֿר וגו'. אסתפל בחרשוי,
 ולא אשכח בר ההיא אתון, מה כתיב, ויחבוש
 את אתונו, אטעין לה בכל חרשין, ובכל קסמין
 דהוה ידע, ואעיל בה, ואכליל לה מפלהו,
 בגין למילט להו לישראל. מיד ויחר אף
 אלהים פי הולך הוא. הוא דייקא כמה
 דאתמר. מה עבד קדשא בריהּ הוא, אקדים
 למלאכא דרחמי. לקיימא לקבליה, ויסתיר
 חרשוי וקסמוי.

תראה שפך הוא, שהרי בהתחלה
 נתן לו רשות, ואמר קום לך
 אתם. עכשו שהיה הולך, למה
 ויחר אף אלהים? אלא משום
 שהולך הוא, הוא ברשותו,
 להוציא מאותו שאמר לו ואף
 את הדבֿר.

אמר לו הקדוש ברוך הוא, רשע,
 אתה מתקן ומזרז כלי זינך לצאת
 מרשותי - חייך, אתה ואתונך
 תהיו ברשותי. מיד - ויתיצב
 מלאך ה'. מה זה ויתיצב? אמר
 רבי אבא, יצא ועמד באמנות
 אחרת מאמנותו, שמלאך זה
 היה של רחמים. והיינו מה שאמר
 רבי שמעון, רשעים מהפכים
 רחמים לדין. לשטן לו, שהרי
 לא היתה אמנותו.

אמר רבי אלעזר, לא שנה
 המלאך ולא יצא מאמנותו, אלא
 משום שמלאך זה היה מצד
 רחמים ועמד ממולו, סתר את
 חכמתו וקלקל רצונו. זהו
 שכתוב לשטן לו. לו היה לשטן,
 ונמצא שטן, אבל לאחר לא היה
 שטן.

למדנו, אמר רבי שמעון, כמה
 חכם היה בלעם בכשפיו על כל
 בני העולם, שהרי בפשה
 שהשיגח למצא עצה לצאת
 מרשות הקדוש ברוך הוא מאותו
 דבֿר, שכתוב ואף את הדבֿר,
 הסתכל בכשפיו ולא מצא, פרט
 לאותה אתון, מה פתוב? ויחבל
 את אתנו. הטעין אותה בכל
 הכשפים ובכל הקסמים שידע,
 והכניס בה והכלילה מכלם כדי
 לקלל את ישראל. מיד - ויחר
 אף אלהים פי הולך הוא. דוקא
 הוא, כמו שנתבאר. מה עשה
 הקדוש ברוך הוא? הקדים
 מלאך של רחמים לעמד ממולו,
 ויסתר כשפיו וקסמיו.

וְהָא חֲזִי, דְעַד הַשְׁתָּא לֹא כְתִיב יי וְלֹא אֲתַחֲזִי
בְקִסְמוּי וְחֲרָשׁוּי. וְהָא אִוְקְמוּהּ. וְהַשְׁתָּא
כִּיּוֹן דְאַתְקִין אֲתַנְיָה, וְזִרְזָה בְתַקּוּנֵי חֲרָשׁוּי,
בְּסִטְרָא דְדִינָא לְמִילֵט לְיִשְׂרָאֵל, אַקְדִּים קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא לְמִלְאָכָא דְרַחֲמֵי לְקַבְלִיהָ, וּבְשִׁמְא
דְרַחֲמֵי, בְּגִין לְסַתּוּר חֲכַמְתָּא דִּילֵיהָ,
וְלֹא־סִטְאָה לְאַתְנִיָּה מִהֵוּא אַרְחָא, כְּמָה
דְכַתִּיב, וַתֵּט הָאֲתוֹן מִן הַדֶּרֶךְ. מִן הַדֶּרֶךְ דִּיִּיקָא.
וְעַל דָּא לֹא כְתִיב וַיִּתְיַצֵּב מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים,
וַיַּעֲמֵד מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים, אֲלֵא מִלְאָךְ יי דְרַחֲמֵי.
אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, רְשַׁע, אֲתָּ אִטְעֵנָת
לְאַתְנַךְ בְּחֲרָשְׁךָ, בְּכַמְה סְטְרֵי דְדִינֵי
לְקַבֵּל בְּנֵי. אָנָּא אַעֲבֵר טְעוּנָךְ, וַיְהִפֵּךְ מֵאַרְחָא
דָּא, מִיַּד אַקְדִּים מִלְאָכָא דְרַחֲמֵי לְשִׁטְן לֹו. לֹו
דִּיִּיקָא. כְּמָה דְאַתְמַר.

וְהִירָא הָאֲתוֹן אֲתָּ מִלְאָךְ יי וְגו'. (במדבר כב) אָמַר
רַבִּי יִצְחָק, וְכִי אָמַאי חֲמַאת הִיא,
וּבְלָעַם דְּהָוָה חֲפִים כָּל כַּף לֹא חֲמָא. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, חֵס וְשְׁלוֹם דְּהָוָה רְשַׁע יִסְתַּפֵּל בְּחִיזוּ
קְדִישָׁא. אָמַר לֵיהָ, אִי הָכִי, הָא כְתִיב נוֹפֵל
וּגְלוּי עֵינַיִם. אָמַר לֵיהָ לֹא שְׂמַעְנָא בְּהָא מִיַּדִּי
וְלֹא אִימָא. אָמַר לֵיהָ אָנָּא שְׂמַעְנָא, דְכַד הָוָה
אֲצִטְרִיף לְאַסְתַּפְלָא, הָוָה נִפִּיל וְחָמֵי. וְהַשְׁתָּא
לֹא אֲצִטְרִיף לְאַסְתַּפְלָא.

אָמַר לֵיהָ, אִי הָכִי, בְּדַרְגָּא עֲלָאָה יִתִּיר הָוָה
עַל כָּל נְבִיאֵי מְהִימְנוּתָא, דְּאִיהוּ גְלוּי
עֵינַיִם, חָמֵי וְאַסְתַּפֵּל בִּיקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא. וְהָא רַבִּי שְׂמַעוֹן אָמַר, בְּלָעַם בְּחֲרָשׁוּי,
הָוָה יָדַע בְּאִינוֹן כְּתָרִין תַּתְּאִין דְּלַתְתָּא, כְּמָה
דְכַתִּיב, (יהושע יג) וְאֵת בְּלָעַם בֶּן בַּעֲוֹר הַקּוֹסֶם,
קוֹסֶם קָרְיִיָּה קָרָא, דְטַנּוּפָא דְטַנּוּפֵי, הִיף
יִסְתַּפֵּל בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה. וְעוּד, הָא אָמַר רַבִּי
שְׂמַעוֹן, בְּחִיזוּ חַד דְּחִזָּא לְפּוּם שְׁעָתָא, דְכַתִּיב

וְכֹא וִרְאָה, שְׁעַד עַכְשָׁו לֹא כְתוּב
ה', וְלֹא נִרְאָה בְקִסְמוּי וּבְכַשְׁפִּיּוּ,
וְהָרִי פְרָשׁוּהָ. וְעַכְשָׁו, כִּיּוֹן
שְׁהַתְקִין אֲתָּ אֲתוּנֹו וְזִרְזָה בְתַקּוּנֵי
כַשְׁפִּיּוּ בְּצַד הַדִּין לְקַלֵּל אֲתָּ
יִשְׂרָאֵל, הַקְדִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
אֲתָּ מִלְאָךְ הַרְחֵמִים לְמוּלוּ, וּבְשֵׁם
הַרְחֵמִים, כְּדִי לְסַתּוּר חֲכַמְתּוּ
וְלַהֲטוֹת אֲתָּ אֲתוּנֹו מֵאוּתוּ הַדֶּרֶךְ,
כְּמוּ שְׁכַתּוּב וַתֵּט הָאֲתוֹן מִן
הַדֶּרֶךְ. דוּקָא מִן הַדֶּרֶךְ. וְעַל זֶה
לֹא כְתוּב וַיִּתְיַצֵּב מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים,
וַיַּעֲמֵד מִלְאָךְ הָאֱלֹהִים, אֲלֵא
מִלְאָךְ ה', שֶׁל רַחֲמִים.

אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, רְשַׁע,
אֲתָּה הִטְעַנְתָּ אֲתָּ אֲתוּנָךְ בְּכַשְׁפִּיף
בְּכַמְה צְדָדֵי דִין מוּל בְּנֵי - אָנִי
אַעֲבִיר אֲתָּ הַמְטַעֵן שְׁלָךְ וַיְהִפֵּךְ
מִדֶּרֶךְ זֶה. מִיַּד הַקְדִּים מִלְאָךְ
רַחֲמִים לְשִׁטְן לֹו. דוּקָא לֹו, כְּמוּ
שְׁנַתְבָּאָר.

וְהִירָא הָאֲתוֹן אֲתָּ מִלְאָךְ ה' וְגו'.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְכִי לְמָה רָאֲתָה
הִיא, וּבְלָעַם שְׁהִיָּה חֲכָם כָּל כַּף
לֹא רָאָה? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, חֵס
וְשְׁלוֹם שְׂאוּתוּ רְשַׁע יִסְתַּפֵּל
בְּמִרְאָה קְדוּשָׁא. אָמַר לֹו, אִם כַּף,
הָרִי כְתוּב נִפֵּל וּגְלוּי עֵינַיִם! אָמַר
לֹו, לֹא שְׂמַעְתִּי בְזֶה דְבַר, וְלֹא
אָמַר. אָמַר לֹו, אָנִי שְׂמַעְתִּי.
כְּשִׁהִיָּה צְרִיף לְהַסְתַּפֵּל, הִיָּה נוֹפֵל
וִרְוָאָה, וְכַעַת לֹא הֲצִטְרִיף
לְהַסְתַּפֵּל.

אָמַר לֹו, אִם כַּף, בְּדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה
יִתֵּר הִיָּה עַל כָּל נְבִיאֵי הָאָמוּנָה,
שְׁהוּא גְלוּי עֵינַיִם, רוּאָה וּמְסַתַּפֵּל
בְּכַבוֹד הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא. וְהָרִי
רַבִּי שְׂמַעוֹן אָמַר, בְּלָעַם הִיָּה יוֹדֵעַ
בְּכַשְׁפִּיּוּ בְּאוּתָם כְּתָרִים תַּחְתּוֹנִים
שְׁלִמְטָה, כְּמוּ שְׁכַתּוּב (יהושע יג)
וְאֵת בְּלָעַם בֶּן בַּעֲוֹר הַקּוֹסֶם. קָרָאוּ
הַכְּתוּב קוֹסֶם, שֶׁל טַנּוּפָת
הַטַּנּוּפוֹת, אִיף יִסְתַּפֵּל בְּכַבוֹד
רַבּוֹנוּ? וְעוּד, הָרִי אָמַר רַבִּי